

[24-11-2012]

Vespa

De leeuw zit hoog bovenop een paal aan de poort. Met zijn neus in de lucht kijkt hij koninklijk arrogant neer op het erf met zijn bewoners.

Hij ziet kleine koddige schapenwolkjes deze morgen. Een hele hemel vol.

De zomer heeft zich dit jaar vergist. Hij dacht dat hij de herfst was. En nu is de herfst natuurlijk ook de tel kwijt. Op zijn beurt wacht hij tot de winter hem een por geeft.

Het is eind oktober en drieëntwintig graden.

Zelfs leeuwen geraken hierdoor van streek.

Poppy is jarig vandaag. Precies op deze schitterende zomerse herfstdag.

Achttien wordt ze. Jong volwassen en zelfbewust.

De hele familie heeft geld ingezameld voor haar cadeau. Een spiksplinternieuwe Vespa. Helderrood staat hij te blinken op de kasseien van de binnenkoer.

Broer Mario heeft er gisteren heimelijk enkele rondjes mee gereden. Tot het einde van de oprit en terug. Het ging lekker. Hij droomt al van een moto. Nog twee jaar wachten.

Poppy trok voor de gelegenheid een shortje aan. Haar benen tonen nog een licht zomers bruin tintje. Een stevige jonge boezem tekent zich af onder haar topje.

Ze weet dat ze straks zal scoren als ze door de hoofdstraat van het dorp rijdt. Haren wapperend op de rug, onder de knalrode helm. Natuurlijk hoopt ze dat Jan, de student die een kamer huurt boven café 'De Voorspoed', toevallig uit zijn raam zal kijken als zij voorbij zoeft.

Het hele gezin is er getuige van dat Poppy voor de eerste keer plaats neemt op de Vespa. Pa geeft deskundige uitleg, ma houdt haar hart vast voor mogelijke ongevallen.

De motor slaat aan, maar onmiddellijk terug af. En zo gaat het nog een paar keer.

Pa en Mario prutsen wat aan de choke. Een delicate kwestie bij een Vespa. Niet te veel en niet te weinig gas geven, dat is de kunst.

"Hij is verzopen hé," gromt pa en kijkt Mario beschuldigend aan. Poppy staat er beteuterd bij.

"Ja, ik zal het wel weer gedaan hebben zeker?" Mario schudt zijn lange haren voor zijn ogen. Zoals pubers doen als ze, zoals gewoonlijk ten onrechte van iets beschuldigd worden door de volwassenen. Hij zet al enkele stappen achteruit, klaar om het hazenpad te kiezen.

"Hola bazeke," roept pa, "jij mag je zus even op gang duwen."

"Zè..eg." Mario begrijpt dat hij weinig keuze heeft.

Ostentatief trekt hij zijn shirt uit en gooit het op de haag. Hij is trots op zijn gespierd jongenslijf. Dagelijks oefent hij met gewichten en halsters.

Poppy zit kaarsrecht, voetjes naast elkaar. Mario duwt.

"Lichtjes gas geven Poppy," roept pa hen na.

De motor sputtert eerst wat, maar trekt dan plots aan. Dat had Poppy niet verwacht.

De Vespa schiet vooruit en met een rotvaart scheert ze over de oprit. Mario blijft hoestend achter in een gaswolk.

"Re...emmen!" schreeuwt hij.

"Wat? Hoe...?" Poppy's ogen zijn groot van angst.

Ze stevent recht op de omheining af. Net op tijd rukt ze het stuur naar rechts. Maar de beweging kwam te plots. Met de achterflank van de Vespa ramt ze de zijkant van de poort. Ze verliest volledig de controle over de Vespa en duikelt twee meter verder de gracht in.

De leeuw zit nog steeds hoog bovenop zijn paal. Met zijn neus in de lucht kijkt hij arrogant neer op het tafereel in het boerenerf. Poppy kruipt uit de gracht. Haar mooie benen onder de modder. Een krans riet en weidegroen decoreert haar hals en armen. De tranen stromen over haar achttienjarig gezichtje.

“Kleine meisjes worden groot,” zucht de leeuw, “met vallen en opstaan.”

Een eerste regendruppel petst op zijn kop. De herfst is definitief begonnen.

Mieke Vandromme